

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 333/2024
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријешевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Глинтић, адвокат из ..., против тужене Производња ракије „ББ ракија“ ББ предузетник ... из ..., чији је пуномоћник Сретенка Булић Прокић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 458/23 од 20.07.2023. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 458/23 од 20.07.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 7/22 од 14.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи, као незаконито, решење о отказу уговора о раду од 22.05.2019. године и да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању, способностима и радном искуству, у складу са потребама процеса и организацији рада туженог као послодавца. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 214.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 458/23 од 20.07.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију, уз захтев за накнаду трошкова.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од 2013. године почео да ради код тужене на основу уговора о привременим и повременим пословима. Од 2015. године, радио је на пословима прераде воћа, печења и по потреби паковања ракије. Уговором о раду од 01.10.2015. године засновао је радни однос на неодређено време и распоређен на послове „пословођа за производњу ракије“. Ове послове је обављао у пословним просторијама тужене у ... . Средином фебруара 2019. године извршен је попис код тужене, којом приликом је констатован мањак са чиме је тужилац био упознат. Тужилац је од 29.03.2019. године до 25.04.2019. године био на боловању. Потврда о привременој спречености тужиоца за рад издата је 09.04.2019. године, а послодавцу је достављена након 25.04.2019. године. Након закључења боловања, тужилац није више долазио у пословне просторије тужене, нити је обављао послове на које је био распоређен.

Решењем тужене од 22.05.2019. године, тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.10.2015. године, са припадајућим анексима, уз престанак радног односа са даном достављања решења. Стављено му је на терет: 1.) повреда радне обавезе из члана 172. став 2. тачка 1. Закона о раду и повреда радне обавезе из чланова 2., 3. и 5. Уговора о раду у вези са чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, јер је почев од 30.04.2019. године па до дана доношења решења престао потпуно да долази у просторије послодавца и престао да обавља послове и задатке за које је засновао радни однос; 2.) непоштовање радне дисциплине од стране запосленог из члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду због тога што није послодавцу доставио потврду о привременој спречености за рад која је наступила 29.03.2019. године у смислу члана 103. Закона о раду, односно у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад и 3.) повреда радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду због тога што је несавесно и немарно извршавао радне обавезе вршења редовног годишњег и полугодишњег пописа робе на залихама послодавца и слања извештаја послодавцу о сачињеном попису на начин што је у периоду од новембра 2018. године до марта 2019. године у редовне месечне извештаје, односно извештаје о стању залиха послодавца, уносио погрешне и непотпуне податке, односно извештаји о стању робе на залихама које послао 02.11.2018. године, 01.12.2018. године, 01.01.2019. године, 01.02.2019. године и 01.03.2019. године нису одговарали стварном стању залиха, што је утврђено порђењем финансијских и пописаних извештаја послодавца од 10.02.2019. године и 09.05.2019. године, са горе наведених извештајама запосленог, којом приликом је утврђен значајан мањак робе у износу од 1.070.778,37 динара, односно 2.928.194,31 динар по продајним ценама.

Доношењу решења је претходило упозорење послодавца од 09.05.2019. године о постојању разлога за отказ уговора о раду тужиоцу, зато што је својом кривицом учинио повреду радних обавеза и повреду радне дисциплине ближе описаних у

упозорењу и предметном решењу. Упозорење му је достављено 14.05.2019. године. Тужилац се изјаснио да није учинио ни једну повреду радне обавезе и повреду радне дисциплине које се наводе у упозорењу. Пред Вишим судом у Краљеву – Посебно одељење за сузбијање корупције покренут је кривични поступак против тужиоца као окривљеног због постојања оправдане сумње да је извршио продужено кривично дело превара у обављању привредне делатности из члан 224. став 2. у вези става 1. и у вези члана 61 КЗ (оптужни предлог Вишег јавног тужилаштва у Краљеву - Посебно одељење за сузбијање корупције Ктo. Ко 73/22 од 08.09.2022. године).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, заснованог на исказима странака и сведока, као и писменим доказима, првостепени суд је применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбио тужбени захтев, налазећи да је изведеним доказима тужена доказала да је тужилац својом кривицом учинио повреде радних обавеза и непоштовање радне дисциплине које су му стављени на терет, при чему исказу тужиоца није поклонио веру. Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право.

Према одредби члана 103. ставови 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр 24/05 ... 95/18-аутентично тумачење), запослени је дужан да најкасније у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад и у случају теже болести, уместо запосленог, потврду послодавцу достављају чланови уже породице или друга лица са којима живи у породичном домаћинству. Према одредби члана 179. став 2. тачка 1., послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе. Према одредби члана 179. став 3. тачка 2., послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона.

У конкретном случају, тужилац на коме је био терет доказивања сходно одредбама чланова 228. и 231. ЗПП, није доказао оправданост разлога за изостанак са рада код туженог након закључења боловања 25.04.2019. године чиме су се стекла обележја повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду (несавесно или немарно извршава радне обавезе) учињену његовом кривицом. Ова повреда радне обавезе постоји када се запослени не понаша на раду онако како изискују стандарди условљени карактером радног процеса у коме се учествује. Тужилац није доказао своје тврдње да је разлог за недолазак на посао, по окончању боловања, био тај што му прокуриста ВВ није дозволио да уђе у просторије.

Тужилац није доказао ни да је послодавцу у законом прописаном року од најкасније 3 дана од дана наступања привремене спречености доставио потврду о привременој спречености за рад у периоду од 29.03.2019. године до 25.04.2019. године, чиме су се стекла обележја повреде радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 2. у вези члана 103. Закона о раду, учињене његовом кривицом. Датум издавања потврде о

привременој спречености за рад од 09.04.2019. године није од утицаја, а током поступка није доставио доказе за своје наводе да је сваки пут сликао налаз лекара и слао слику прокуристи ВВ, укључујући и слику налаза од 30.03.2019. године.

И најзад тужилац није доказао да је у периоду од новембра 2018. године до марта 2019. године уредно водио евиденције о стању дестилата за шта је био одговоран (у извештајима је приказивана већа количина ракије од стварног стања) чиме су се такође стекла обележја повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду (несавесно или немарно извршава радне обавезе), учињене његовом кривицом.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили одредбе чланова 172. став 2. тачка 1. (повреда радне обавезе) и 179. став 3. тачка 2. (непоштовање радне дисциплине) у вези члана 231. ЗПП (правило о терету доказивања) када су одлучили о тужбеном захтеву.

Тужена је као послодавац пре доношења предметног решења о отказу уговора о раду упозорила тужиоца као запосленог писаним путем на постојање разлога за отказ уговора о раду, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду, остављајући му рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У наведеном упозорењу наведени су основи за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање отказа на упозорење. Тужилац се изјаснио на упозорење.

Како је, према утврђеном чињеничном стању, како је тужена изведеним доказима доказала да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе и непоштовање радне дисциплине који су му стављени на терет, те како је у поступку отказа поштована законска процедура, правилно су нижестепени судови закључили да нису испуњени услови за поништај решења предметног решења тужене о отказу уговора о раду тужиоцу и његово враћање на рад, док је одлука о распоређивању запосленог на одговарајуће радно место ствар аутономије воље послодавца.

Супротно наводима ревизије, судови су своје одлуке засновали на чињеничном стању утврђеном оценом изведених доказа, а другостепени суд је ценио све битне наводе жалбе тужиоца који се понављају и у ревизији. При томе, за доношење решења о отказу уговора о раду довољно је и да је послодавац доказао постојање и само једне повреде радне обавезе, а не и свих повреда радних обавеза и непоштовања радне дисциплине који су заполеном стављени на терет. И остале ревизијске наводе Врховни суд оцењује као неосноване, зато што се њима посредно указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што на основу члана 407. став 2. ЗПП није дозвољен ревизијски разлог.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић